

Frälsarkransen: Fördjupningen, 5. Mer om de fattiga

Bidrag från Martin Lönnebo
Senast uppdaterad 2010-05-25

När man noggrant studerar Jesu böneliv, och hans undervisning om bönen enligt evangelierna, så finner man: Bönen är inte skild från livet eller orden från gärningarna. Man kan därför inte i Jesu sinnelag och namn be för sina fiender, om man inte förlåter dem. Man kan inte be för de fattiga, om man inte är beredd att hjälpa. Bön utan äkta vilja till handling är skrymteri. Hos Jesus är bön och liv ett. Så skall det även vara hos efterföljarna.

När vi enbart tänker så blir Frälsarkransen farlig. Vi bör inte röra vid den om vi inte också är beredda att röra vid det verkliga livet. Om Frälsarkransen fungerar som bedövningsmedel, kasta den ifrån dig. Då har den kommit i Frestarens ägo.

Tag Frälsarkransen och bed: Kristus, visa mig hur jag bör tala, tänka, känna, handla som lärjunge till dig. Vart leder dina fotspår idag? Vad bör jag göra mot mig själv och mot andra? Jag vill ge dig, Kristus, mina händer för att tjäna dina fattiga.

Förhållandet till de fattiga är en test på mitt förhållande till Kristus. "Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort mot mig."

De fattiga är inte alltid långt borta, de är även nära. Moder Teresa skriver: "Eftersom kärleken börjar hemmavid, kanske Kristus finns hungrig eller naken, sjuk eller fattig, i ditt eget hjärta, i din familj, bland dina grannar någonstans i det land där du bor."

Den fysiska fattigdomen är bitter. Den ropar på rättfärdigheten. Bitter är även den psykiska och andliga fattigdomen. Västvärlden och rika länder är fattiga på tro, hopp och kärlek. Fasansfullt många har inga ögon som väntar på dem. När en icke älskad människa inlagd på en dyr klinik, är hon lika fattig eller fattigare än den som ligger i rännstenen.

Var vi än bor är vi omgivna av fattiga, och vi kan alltid hjälpa någon. Först kanske vi bör börja med vår egen andliga fattigdom. När du nästa gång tar Frälsarkransen i din hand kan du be: Kristus, du blev fattig för min skull, och du är de fattigas vän. Som fattig kommer jag till dig. Jag ger dig mina tomma händer.

Ett exempel ur Moder Teresas praktik:

"En ung kvinna kom från ett annat land till Indien för att förena sig med Barmhärtighetens Systrar. Vi har som regel att nykomlingarna får börja på hemmet för döende. Därför sade jag till henne:

- Du såg med vilken kärlek och omsorg prästen i mässan rörde vid Jesus i nattvardsbrödet. Gör på samma sätt, när du går till Hemmet för döende. Det är nämligen samme Jesus som du kommer att möta där i våra fattigas, brutna, kroppar.

Efter tre timmar kom hon tillbaka och anförtrorde mig med det största leende jag någonsin sett:

- Moder, jag har rört vid Kristi kropp under tre timmar.

Jag svarade henne:

- På vad sätt?

- När vi kom dit, fördes en man in, som hade fallit ner i ett avloppssystem och legat där ett tag. Hans kropp var täckt av sår, smuts och sörja. Han var full av maskar... Jag gjorde honom ren från allt detta och jag kände, att jag rörde vid Jesu egen kropp.

Fattigdom är att sakna det som är viktigt för livet, och det kan vara av andlig, psykisk eller materiell art. Vi fattiga kan därför se mycket olika ut, och fattigdomen drabbar inte enbart människor. Gåvorna vi ger till varandra blir olika allt efter den fattigdom de ska mildra.

Ett rikt sätt att leva är att öva sig i medkänsla med allt levande, ansvarskänsla för alla liv och jämlikhetskänsla inför varje liv, även om de är mycket olika. Isak Syriern (600-talet) skriver:

"Vad är ett hjärta fyllt av medkänsla? Det är ett hjärta som brinner för hela skapelsen, för människorna, för fåglarna, för demoner och alla varelser som finns. När den som äger ett sådant hjärta tänker på dem och när han ser dem, faller han tårar. Hans medkänsla"

stark och så våldsam och hans uthållighet så stor, att hans hjärta snörs samman och han uthärdar inte att se eller höra något ont eller någon sorg i skapelsen. Därför ber han hela dagen under tårar för de oskäligen djuren, för sanningens fiender och för alla som skadar honom, för att Gud måtte bevara och förlåta dem. I sitt hjärtas gränslösa medlidande, som Guds avbild, ber han till och med för ormarna.